

Pomladno jutro.

Solnce zopet izza gore
Na nebo je vzplavalo,
Vse v življenje je vzbudilo,
Kar je v noči spavalo.

Po poljani rosne cvetke
K nebu glave dvigajo,
Okrog njih buče pridne
Neprestano švigajo.

Skozi razsvetljene gozde
Lahni vetri vejejo
In hladijo čela kmetom,
Ki na polju sejejo.

Taras Vaziljev.

Na nebu . . .

Po sinjem nebu blede
Luna pluje
In zvezdice srebrne
Povprašuje:

Kdo pisane je vzbudil
Cvetke male,
Ki pod odejo snežno
Prej so spale? "

„Iz spanja solnce zemljo
Je vzbudilo,
Ker z mlado jo močjo je
Poljubilo.“ — —

„Povejte mi, povejte,
Oj sestrice,
Kdo s cvetjem je olupšal
Zemlji lice?

Med sabo tiho zvezde
Si kramljajo
In na uho to luni
Šepetajo:

Pa blede luna milo
Plaka, tarna,
Ker v žarkih ni kot solnce
Vroč, žarna.

Pač rada kaj bi zemlji
Podelila,
In z nočno novo haljo
Jo ovila.

A hitro žaljno lice
Ji zjasni se,
Ko z milim spevom slavec
Oglasi se.

Gradiški.

Ŕmetičeva prošnja.

Le vij se, moj škrjanček,
Nad rodovitno polje
In z manoj pesni pevaj
In boji dobre volje.

Le hvali, draga ptička,
Boža, ki je nad nami,
Ŕi milostno obdarja
Nas s polnimi rokami.

Stoterno ga zahvali
Se ti za vse dobrote,
S katerimi obsipa
Ubože nas sirote!

Taras Vaziljev.

Ptičja prošnja.

Na okno ptička sela je
In pesemco zapela je:
„Oj daleč tamkaj za goro
Tako nebeško je lepo!
Tam večno sije le pomlad,
Zori na drevju vedno sad.
Tam dobri bivajo ljudje,
Ki v miru ptičke nas pusté:
Nastav nam ne nastavljajo,
Od hiš nas ne odpravljajo,
Tam gnezd nam ne razdirajo,
Mladičev ne pobirajo.
Prekrasno tam se meni zdi
Le ene sreče tamkaj ni:

Tu ljubi je domači kraj,
Ki ga ne zabim vekomaj.
V domači kraj vse vabi me,
Vse kliče mi: Ne zabi me!
Ko zima odbeži od nas,
Pomladni spet nastopi čas,
Nad snežne dvignem se goré
In v kraje rodne spem zemljé.
Oj dragi otročiči vi,
Ne delajte nam več skrbi,
Ko bodemo gnezdili tod,
In vzgajali svoj mladi rod.“

Taras Vasiljev.

